

EL WANDU

DE LLOFRIU

—Vostès deuran creure que m'estiro, veritat? Doncs s'equivoquen; és queestic senyalant la mida d'una cosa que em fa molta falta.

LAS INFORMACIONES SENSACIONALES DE «EL DÍA BÓLICO»

Rufasta "chez" Cambó

La noticia nos la dió Damasco, un burrote que hace el picón (este picón no es aquel sindicalista) con Rufasta en un bar que debe ser muy mono, porque le llaman el Bar Quillo. Damasco estaba asombradísimo, ¿quién no ha oído hablar nunca del Asombro de Damasco? Hablaba encendido como un pebrote y se le saltaban los ojos de las órbitas.

—Ustedes deberían publicar una entrevista con Cambó, como hacen los grandes rotativos extranjeros, por ejemplo «El Diario de la Marina».

—¿Cuál Marina? ¿Aquella de la calle del Carmen, tan cachonda?

—No, aquella no tiene más diario que el que le pasa su amigo, que se llama Antonio De Vela y es cabo de burotes.

—¡Ah, sí! ¡El Cabo de vela! Me suena este nombre.

¿Pero en dónde encontrar al ilustre ex ministro?

Cogí el listín de teléfonos, empuñé el aparato y pedí:

—Señorita: póngame con el cuatro cero.

—¿A?

—A mi no me haga usted ganyotas por teléfono.

Al poco rato oí un ruido en el auricular como si le hubiese venido ranera y cuando ya me creía que contestaba, la voz de la niña del Centro me interrogó:

—¿Hablan?

—¡Sí!

—Pues yo no les oigo.

—Es que hablamos por señas. El que comunica conmigo es mudo.

—¿Habla usted con algún amigo de Espino?

—No, señorita. ¿Por qué lo dice?

—Como Espino ha perdido *La Palabra*...

Me reí como si hubiese ido a ver una tragedia del señor Tayet y al poco rato oí que me preguntaban:

—¿Diga?

—Ha llegado el momento solemne, pensé yo. Aquí es donde vas a desban-car al Caballero Audaz. Y trémulo de emoción, pregunté:

—¿Es casa de Don Francisco Cambó?

—¡No, señor!—me contestó la voz de antes—. Aquí es el cuatro cero A. Antes de usted ya han telefoneado sesenta y ocho señores preguntando por el leader, de manera que usted hace el sesenta y nueve.

—Muchas de gracias por su buena intención. ¿Y cómo he de hacer para hablar con el señor Cambó?

—Ya se lo he dicho a usted. Aquí es el cuatro cero A y para hablar con el ex ministro, en lugar de llamar a Aviñón debe usted llamar a San Pedro...

—¡A San Pedro! ¡Pues sí que se necesitan recomendaciones. Valdrá más ir a su casa.

Subí a un automóvil, que le hubie-ra convenido a muchos escritores por-que era sin-taxis, y le dije al chófer:

—¿Usted sabe casa Cambó?

—¡Ya lo creo!

—Pues lléveme presto y raudo como si se tratase de llevarle a Pich un título mobiliario, que dice él.

Nos metimos por una calle estrecha y el coche se detuvo delante de una casa vieja, con una puerta de cristales.

—Es aquí, me dijo. ¿Qué hace usted parado?

Subí al primer piso en donde una señora, de cabello rubio y aspecto extranjero, me dijo:

—¿Usted quiere ver las chicas, ve-gdad?

—Yo... señora...

—Sí, sí...

Y en un momento me vi rodeado por seis muchachas la mar de cachondas y más ligeras de ropa que las alegres chicas del Paralelo.

—*Monsieur démande si c'est ici chez Cambó*, dijo la señora.

—*Oui, oui!*—respondí yo.

—*Tu parles français?*—preguntó entonces una morena oxigenada con un panorama que ni el del Tibidabo.—*Ainsi, tu es mon égal!*

—No, chica, yo no soy Monegal, que soy Rufasta. Badas como una totila.

—*Totila? ah! Que c'est beau! Qu'est ce que c'est que ça? Montre-moi la totila!*

Y la morena oxigenada llevó su mano debajo de mi ermilla y se encontró una cosa que le hizo pieza y que a mí me estorbaba hacía ya rato.

Total que me gasté un duro y que cuando ya me habían venido... intenciones de preguntar dónde estaba el ex jefe de los regionalistas cogí un diario que rodaba por el suelo y leí:

«Ha salido para Londres el ex ministro señor Cambó.»

—¿Pero no es aquí casa del señor Cambó?

—*Oui*—me respondió mi compañera—. *Chez Cambó. Chez Marie Louise. cinq piécettes par cours de language!*

Total que la he pillado y me voy a hacer de los minyones de Rovira y Virgili. Así me daré pisto. Como la gente dirá que soy accionista!

RUFASTA

Noticias locales**Quiebra**

Se ha declarado en quiebra la conocida ortopedia de don Andrés del Cerro Jazo.

Hacía ya tiempo que se decía que aquella casa era un negocio de sus-pensos y quebrados.

Cierre de una fábrica

Por falta de primeras materias ha cerrado sus puertas la fábrica de hilados propiedad de los señores Col-gantes y Compañía.

Se atribuye la falta de hilos a estar situado el establecimiento cerca de casa Delgado.

Hallazgo de un feto

En un pasillo del Ateneo fué hallado ayer un manuscrito sin acabar de una comedia en tres actos titulada «Las ro-manas de Peso».

La acción se desarrolla en la Roma de los Césares y juega importante papel en la misma un tipo cómico llama-do Flavio Peso, que era una especie de Tenorio entre las patricias.

Se interesa la busca y captura del autor del crimen.

Correspondencia particular de "El Día Bólico"

Huérfano rico. Si el vino, el juego y las mujeres hacen que sus negocios vayau mal, lo mejor que puede hacer es abandonar estos últimos.

Soñadora. Si su novio es indeciso, procure usted salir con él una tarde al campo. En los alrededores de Bar-celona hay varios lugares solitarios y recomendables.

Erudito. La bayoneta la inventó Ciro Bayo y el vermouth con gotas Bermu-do el Gotoso. El origen de la vaina se pierde en la noche de los tiempos.

Calculador. Nos pregunta usted: En el fondo del mar se persiguen una ba-llena, un delfín y un tiburón. ¿Quién llegará antes? Hombre, pues el segun-do. ¿No ve usted que es el del-fin!

Eustaquí. Si la enferma no admite la quinina por vía gástrica, hay que darle por el recto.

Apasionado. Aunque haya visto us-ted a su señora besarse con su primo, no debe usted formular un juicio defi-nitivo. Algunas veces las apariencias engañan.

Redacció i Administració : Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

LA BARCELONA QUE TREVALLA, i JUGA

En Cambó ha renunciat l'acta de diputat i s'ha separat de la «Lliga». En Cambó, home nandulandesc, era digne d'aquest geste viril. EL NANDU DE LLOFRIU saluda al gran català que sapigué, en moments decíssius, mantenir son nom al nivell que per son talent li corresponia.

Remarquem la petita coincidència: el mateix dia que *La Veu de Catalunya* publicava la carta en què l'il·lustre home públic feia avinent a l'Abadal la seva decisió, finia la publicació del folletí de «La febre d'or». I la segona i darrera part de «La febre d'or» es titula «L'estimbada».

• • •

El noi B.rtr.n és una verdadera plaga. No estàudia, es gasta els quartos i empaita tot el famellam que se li posa a tret.

L'altra tarda, el seu pare l'agafà pel seu compte.

—Ets un cràpula i un ximple! M'avergonyeixes davant de tothom...

—Papà, jo...

—Calla! No tens excusa. Fa vuit dies que dorms amb la minyona...

—Jo, papà...

—Calla, et dic! Ets un viciós i un pocalolta!

—Però, papà...

—Et torno a dir que callis. No serveixes per a res! Fa vuit dies que dorms amb la minyona i encara no t'has enterat si és ella qui li roba les mitges de seda a ta mare!

• • •

El senyor Ll.r.ns, que a la tarda s'ha retirat molt aviat de Borsa, es topa, en sortir d'aquell antre lúbric de la Porta de Santa Madrona, que du el nom d'un aucell americà, amb el seu company senyor T.rr.nt.

—I ara! diu aquest, fingint-se escandalitzat. Què fa vostè, per aquí?

I el senyor Ll.r.ns, amb un somriure:

—Sí, miri, jo sempre preocupat amb el problema de les cases barates!

• • •

A les curses de cavalls, dugues elegants enraonen de *novios* i prometatges.

—Ah, diu l'una d'elles. Sembla que ha sigut un casament d'inclinació el del noi F.br. amb la pubilleta R.b.s.

—Ja ho crec, respon l'altra. Un milió de capital és per a fer inclinar a qualsevol!

• • •

La senyora F. rn.lls, en veure el pijama que du la seva filla, curtet de cintura i de mànegues, s'escandalitza.

—I ara! On vas amb això. I ets capassa de rebre amb aquesta sola prenda al teu xicot.

—I ara, mamà! Com vols que m'atreveixi a

presentar-me davant de l'Enric amb aquest pijama? Me'l trec abans de que ell vingui!

* * *

El *ménage à trois*, aquella bella troballa parisenca, devé, de jorn en jorn, una cosa completament mediterrània.

Fa poques nits, la senyora R.v.r. cridà a la minyona i li digué:

—Aquesta nit vindran a sopar amb nosaltres els senyors B.l.d.r.ch.

—Així, demanà l'expert àngel d'aiguera, posaré sis coberts?

Cal advertir que ni el matrimoni R.b.s. ni el matrimoni B.l.d.r.ch tenen fills.

EL NOCTAMBUL INDISCRET

Al cine

En Tomàs i la Roseta, dos promesos d'aquells tan formals, o sigui dels que aprofiten de valent totes les ocasions, anaven cada diumenge a la tarda al Cine Walkiria. Es lo que pensaven ells: on estarem millor i més barato? A més, en Tomàs era un home d'aquells que creuen que la dòna, tot esperant l'hora sacrosanta del matrimoni, ha de comensar a fer pràctiques amoroses per a que després no li vingui de nou. Així que, encara no s'havia apagat el llum, tots dos comensaven a practicar certes manipulacions que no eren precisament de laboratori i que agradaven d'allò més a l'un i a l'altre.

No cal dir que els dos enamorats cercaven el recó més solitari de la preferència, lluny dels focus elèctrics, per a que al fer-se la llum els restés temps de fer l'oportuna rectificació de posició, evitant així naturals compromisos.

Una festa, com de costum, el Tomàs i la Roseta arribaven al cine. La projecció no havia comensat encara. A ells, com és natural, se'ls endonava de l'espectacle lo que els impostos sobre la plus-valia als venedors de tramusos. S'assentaren, i tot seguit comensà la funció entre tots dos. El Tomàs passà àgilment el braç dret darrera l'esquena de la seva promesa, estre-

nyent-la fortament contra ell, mentre amb la mà esquerra li aixecava discretament les faldilles i recorria les seves cuixes fortes i rodones, d'on, per bona disposició de sa propietaria, els pantalons havien sigut desterrats des de feia molt temps. Per la seva part, la Roseta, allargà la mà esquerra cap al fruit prohibit que el Tomàs tenia ja a punt de solfa, i llavors, inconscients de tot quant pogués passar al mon exterior, els dos enamorats s'entregaren a les seves habituals carícies.

Mentres tant, a la cabina de projecció ocorria una tragèdia. La cinta no marxava com cal i era qüestió de deu minuts ben bé. I ja havia sonat l'hora de comensar l'espectacle! El *registreur* va baixar fins al pianista i li ordenà ataqués les primeres notes del darrer fox-trot de moda, no deixant de tocar fins que l'avisessin.

Comensaren, doncs, a tocar «La Monteria». Passaren cinc minuts, sis, set, i el pianista seguia tocant. La gent ja s'impacientava. Mentrestant en Tomàs i la Roseta anaven fent...

De prompte, un senyor que seia al costat dels promesos, cansat ja de la monotonia de la música, no pogué contenir-se i exclamà:

—Redell! Quina pesa més llarga!

Al sentir això, la Roseta, devinguda més vermella que un pebrot, interrompí l'activa tasca a que feia estona s'entregava i mormorejà:

—Anem, Tomàs. Ja ens han vist!

S. ARROB.

—I aquesta ballarina, dius que va guanyar el primer premi al ball de disfresses?

—Sí, per aquesta disfressa tant original que diu que és d'ostra.

—Sembla mentida que acabis tan aviat l'energia.
—Què vols fer-hi, si per més esforços que faig, no me la trobo.

—No siguis tonta, que jo tinc la bossa més plena que el teu amic.

—Tots dieu el mateix, i després a la tercera esbrançada, ja no en ragen.

SILUETES DE MUSIC-HALL

La mamà alegre i confiada

Aquella xicota, d'ulls blaus i purs, de cabell deliciosament arrissat, de somriure engrescador, de formes mòrbides, de caminar d'ucell enjogassat, que captivava als abonats de les llotges de l'«Ideal Concert», havia sapigut amagar, sota la llegenda d'un pare arruïnat, que llensant sa família a la misèria la forçà a «fer allò», el seu verdader origen.

En realitat, la «Topacita», amb quin nom figurava al cartell la nostra heroïna, havia nascut al Camp de l'Arpa i era filla d'un municipal. El que primer havia gaudit les delícies de la possessió del seu cos jove i inquiet, no havia estat, com ella assegurava, un marquès amb qui l'unien els llassos d'un prometatge legal, sinó un fadrí carboner del carrer del Dos de Maig, un diumenge al matí, quan ella anava, tota blanca—era el mes de juny—a comprar musclos per

l'arròs a la plassa del Clot. La conversa, comensada a la porta de la botiga, acabà a la rebotiga, i, per por de que les enmascarees del carbó la descobrissin, tota una *Vanguardia* sencera, una *Vanguardia* dominical plena d'esqueles i d'anuncis, fou estesa damunt de les sarries de carbó, on es consumà el sacrifici...

A conseqüència d'aquella caiguda, la xicota comensà a perdre l'afició a treballar i es féu manicura. Després, una amiga seva que cantava el *Agua que no has de beber* i anava a fer bolos a Sabadell, li comensà a dir que era llàstima que ella, jove i bonica com era, no es llencés a les *varietés*. I, en efecte, als pocs mesos, una tarda la mare l'acompanyà a cal *Gordito* on en Copèrnic la batejà i li ensenyà «*La rumba del merengue*». Era una rumba molt bellugadissa, i, fillets de Déu, la noia va tenir un èxit amb el seu *merengue*! Fins n'hi va haver que van dir que li lleparien!

La mare, mentres tant, contenta i satisfeta de veure que a casa no mancaven bitllets de cinquanta, que la seva filla estrenava cada dia trajes i a cada moment llujia halages noves, no maliciava de res. Això sí, anava a cercar-la, cada nit, al Concert, se n'anaven totes dugues al carrer Nou a pendre el darrer cafè amb llet de la nit i d'allà cap a caseta, que ja es feia tart. Perquè, això sí, la mamà alegre i confiada era tolerant i admetia que amb la seva filla hi fessin broma els *michés*—ara ja no se'n diuen cabrits—però broma mesurada, broma a dosis, i, sobre tot, broma que no passés de l'hora de sortida del foier. De lo demés, la mamà alegre i confiada no se n'adonava...

No se n'adonà fins un matí, a les onze, que en tornar de plassa—ella havia deixat la noia al llit, puix no es llevava fins a la una—sorprengué una remor de petons i sospirs a la seva cambra, acompanyada d'uns grinyolaments de catre perfectament característics. Ja anava a precipitar-se dintre la cambra, a dir-li que era una desvergonyida i una mala filla, però de prompte es recordà de què la noia era molt delicada i que un susto podia alterar la seva salut, ja amenaçada pel continu perdre nits i per la vida insana del music-hall. I, deturant-se al mig del menjador, la mamà alegre i confiada alsà els ulls al cel i mormorejà:

—Pobre noia! Tant que fa perquè no falti res a casa!... Me l'estimo tant que avui que fa aquesta falta, no m'atreveixo a renyar-la... I, després de tot, què hi fa? Tal vegada... encara la casarem!

ANGEL DE VILLAMARTA.

El rellogat

En Rafel estava desesperat. Feia cinc anys que s'havia casat i ja era pare de tres nois i dugues nenes. Allò era una mica massa! Amb els vuitanta naps que guanyava de tenedor de llibres, a la casa Roc Poc i Companyia, l'home no arribava ni a poguer comprar sabates a la canalla. I allò portava traces de no acabar abans de l'inauguració de la Sagrada Família!

Espantat davant la perspectiva de veure transformada la llar en una sucursal de la Casa de Caritat, en Rafel es decidí anar a consultar al seu metge.

—Doctor, li digué, vinc a consultar-li un cas alarmant que m'ocorreix. Fà cinc anys que soc casat i cada nou mesos la meva senyora em regala una criatura. Vostè compendrà que això no pot pas seguir aixís...

—Home! li respongué el metge, que era un home que mai perdia el bon humor. Hi ha un remei molt senzill. Posis els calsetets al revés!

—Que vol dir?

—Sí! Lo de davant, darrera. Una paret sempre es una paret.

—Doctor, el sistema no està malament, però, i si fa calor i m'els trec?

—Llavors hi ha un altre remei. Miri, vèu? Aquí hi han aquestes bufetes de goma, que vostè ja deu conèixer...

—I això és segur?

—Més que el pany d'una caixa de caudals. En trobarà de molt bons i resistents allà a «La Mundial», sab?

—Prou, doctor!

—Doncs res, ja té la solució. Vagi tranquil. Passaren uns quants mesos i una tarda, en Rafel, comparegué, desesperat, a veure al metge.

—Miri, la meva senyora torna a estar en mesos majors!

—Que diu, sant cristià?

—Lo que sent.

—Si que és estrany. Ja es posa bé la bufeta?

—Calculi!

—Ha comprovat si mai s'havia trencat?

—Sempre ho he mirat i rès!

El metge va reflexionar una bona estona i per fi preguntà:

—Escolti: amb qui viuen vostès?

—Amb un rellogat.

—Home, haver comensat per aquí! Així és ell qui s'ha de posar la bufeta i no vostè!

F. AVALL HARGA.

—Me la fico? No me la fico? Bah! bah! Ja me la ficarà l'Ernest quan vingui!

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES!

—Aneu sempre amb molt de compte, abans de dar un cop de cap, que molts cops les apariències enganyen al més pintat.

Ara mateix, puc jurar-vos que, amb la més sana intenció, per poc, creient-lo una bóta, dono... un susfo a aquest senyor.

La gimnàstica

Feia prop de deu anys que no havia vist al matrimoni Picafort. Sabia que, un cop liquidat el seu negoci de samarretes, vivien en una torre de Vallcarca, però ignorava la vida que portaven i com els hi provava el viure de renda. n diumenge, al matí, que no tenia res que

fer i lluita un sol esplèndid vaig agafar el tranvia i cap a Vallcarca falta gent.

—Així veuràs en Rosend i la seva dona, pensava jo.

Vaig retrobar, sense gaires esforços, la torreta, modesta però ben cuidada, on vivien retirats els ex-botiguers. Tant en Rosend com la seva

senyora tingueren una verdadera alegria amb la meua visita. Vivien tranquils i despreocupats, però fillets de Déu, l'inacció a que es trobaven condemnats, després de tancar la botiga, havia tingut com a conseqüència desenrotllar a ells una obesitat tan enorme que semblaven dugues verdaderes botes.

—I què? vaig interrogar jo a n'en Rosend. No teniu fills?

La senyora se'm quedà mirant com indignada i donant una ullada a llurs respectives panxes, exclamà:

—I ara! Que s'ha cregut que som acrobates?

TIT HOLA.

—Ai, em fa una vergonya de sortir ensenyant-ho tot!
 —Tot, no! Surti amb el sombrero.

El desig de la Marieta

Com que en Jaumet tenia a la Marieta en aquell estat en que a les senyores els agafen marejos, tenen mal de cap i estan de mal humor, procurava per tots els mitjans satisfer quants desitjos, per absurds que fossin, sentia la seva dona.

Mancava sols un mes per al deslliurament i entre les veïnes de l'escala només es parlava del proper naixement. L'una deia si seria un nen, com volia el Jaumet, l'altra si seria una nena, com desitjava la Marieta, i a l'entorn d'aquests comentaris les bones dones es passaven el dia oblidant molts cops de sorgir els mitjons dels seus germans, marits o fills respectius.

Una nit—eren ja quarts d'una i estaven en ple hivern—la Marieta, que en aquella hora acostumava a pendre un xic d'aliment per a millor suportar el seu estat, digué al Jaumet:

—Tinc un desig de menjar faves estofades, aquesta nit!

—I ara! A n'aquesta hora? demanà inquiet el bon home. On vols que les vagi a buscar? No veus que és tan tart? I ara voldries que em llevés, amb el fret que fá? apa, dona, pren-te la llet amb aquests melindros i no siguis aixís...

L'endemà, tot el barri sapigué que el Jaumet no havia volgut satisfer el desig de la seva dona i comensaren els comentaris i les recriminacions.

—Quin home més poc carinyós!

—Sembla mentida!

—Amb lo bé que ella se li porta!

Vingué, per fi, el dia en que la Marieta comensà a sentir els dolors precursors de la vinguda al mon del nou infant. El part fou curt: a les sis hores neixia un xicot robust i gras com un pagès i vermell com un tomàtec.

I, llavors, la senyora Madrona, la del segon pis, contemplant els... atributs del nou nat s'adreà a una veïna i li digué:

—Vèu? Després no creuran en els desitjos. Ella volia que fos nena, però com que va passar allò d'aquella nit, ha nescut un nen i miri quin desig de fava que n'habilla la pobre criatura!

SARROB.

L'embut

Quan el matrimoni Rafecas arribà a la fonda, l'amo els digué que disposava d'un sol quarto i que s'hauria d'arreglar, puix feia molt temps que no havia estat ocupat per ningú.

—No hi fa res, respongué el marit, anirem a donar un tom per la població després de sopar, per a que vostès tinguin temps d'arreglar-nos l'habitació.

Eren quarts de dotze quan el matrimoni Rafecas tornà a la fonda.

—Què? preguntà ell. Ja està tot arreglat?

—Sí, senyor, sí! Ja poden passar. Ah! Miri, com que no hi havia vas de nit els hi hem posat una ampolla, de broc bastant gros...

Llavors la dona dirigí uns mots al seu marit. Mentre li parlava, l'amo notà que s'anava tornant vermella com un pebrot.

—Es que tal vegada la senyora desitjaria alguna cosa més?... preguntà el fondista.

—Sí! respongué el marit. Deia la meva dona si per ella podrien dur-li un embut...

PI XOTA.

—No l'en dones vergonya de despreciar un membre del Senat?

—No l'en desfacis d'aquest membre!

CONTES BRUTS

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que se'n enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NAN-
 DU. D'aquests contes en premiarem un cada núme-
 ro amb la respectable quantitat de "deu peles"
 cobrables en la nostra Administració o per giro
 postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta,
 doncs, i apretar l'àpit!

La santa indignació

La senyora Pona feia algun temps que tenia dubtes sobre la fidelitat del seu espòs, don Eusebi, un lúbric i aficionat a tots els jocs amorosos, fins a n'aquells on s'arriba a una xifra de varies dècenes...

Una tarda, mentre la bona senyora estava brodant un joc de tovalles, sentí una remor sospitosa a la cuina, i... fillets de Déu! allò fou l'apocalipsis.

Don Eusebi s'estava assentat còmodament a una cadira i la minyona, la Roseta, agenollada davant d'ell, li practicava un cert treball no gaire recomenable pels que pateixen de la mèdula.

La senyora Pona, en el paroxisme de l'indignació, agafà a la culpable minyona pel bras:

—Vagi-se'n immediatament d'aquesta casa, desvergonyida! I amb tú, mal espòs, ja passarem comptes! Restà un moment com si un pensament li torturés el cervell, i, després:

—I, no es pensi que la trec per enveja ni gelos, eh? Perquè lo que vostè feia al meu marit, jo també sé fer-ho, però no ho faig a la cuina!

UN GAT VELL

Casa de dugues portes...

Les deu del vespre. La Maria, lentament, voluptuosament, es despullava davant el mirall. Als seus vinticinque anys, dels que en portava tres de matrimoni, la Maria era una donassa esplèndida. El seu còs càlid i incitant, les seves cames tornejadades, els seus pits fermes, rodons, formaven un conjunt tan perfecte que difícilment se n'hauria pogut trobar un altre.

Li restaven sols les mitges, unes mitges grises que feien ressaltar encara més la formosura de les seves cames, i la camisa, amb un moviment ràpid es desfeu d'a-

questa darrera i es tirà damunt el cos un elegant kimono. Llavors, es contemplà un moment i trucà el timbre.

La porta s'obrí deixant pas a la minyona, que, des del dintell, esperava ordres.

—Desitja quelcom la senyoreta?

—Si algú pregunta per mí, digues que no hi soc, a menys que sigui...

—El senyoret Ricard. Comprès.

—Com ho sabs?

—M'ho figuro. Desitja queleom més la senyoreta?

—No... Pots retirar-te... i recorda bé lo que et dic.

La Maria agafà un llibre, però estava tan neguitosa que el tancà desseguida d'haver recorregut unes planes amb la vista.

Passaren minuts i es sentí sonar el timbre de la porta.

Era en Ricard.

—Em creia que ja no vindries, digué ella.

—T'he faltat mai? protestà amorosament el nou arribat.

—No, més ja sabs que quan trigues m'impaciento tant...

—I el teu marit?

—Es fóra. Millor. No se'n recorda de mí, i el dia que hi pensa... és pitjor!

—Per què?

—Perquè...—aquí la Maria devingué vermella com un pebrot—s'ha acostumat a unes coses més lleugeres...

I, a punt d'esclatar en plor, pronuncià uns mots a l'orella d'en Ricard.

—Però, que dius, santa cristiana!

—Sí, Ricard, sí...! Per darrera!

—Ai, l'indecent!

—Creu-me que soc ben desgraciada!

—Bé! No ploris més, que ara ell no hi és i hem d'aprofitar l'oportunitat d'aquesta nit. Avui precisament que estàs tan bonica! Tens una carona... i unes galletes... i uns ulls... Deixa'm que et petonegi...

—Ricard... que em fas mal...

Els brassos, tremolosos de desig d'en Ricard, havien empresonat el còs deliciós de la Maria. Els dos relliscaren damunt del llit, on les mans de l'amant es perderen dintre el kimono, acaronyant febrosament aquelles carns divines. Després, petons infinits que es convertien en xuclats; una bata que cau; una altra cosa que s'alsa; unes cames que s'obren i un forat que es tanca hermèticament, com si es produís el buit absolut. El silenci de la cambra, sols és interromput pels sospirs opagats, xiscles, esbufecs i demés música amorosa que precedeix a l'introducció.

L'hora de la gran marxa triomfal no havia sonat encara, i això que ja feia estona que estaven sonant, quan es sentí remor de passos i una clau que forsejava la porta.

—En Joan!—mormorejà horroritzada la Maria—. No et moguis, Ricard!

I, mentre aquest es quedava al llit, de boca terrosa, la Maria tingué temps de tancar el llum de la cambra i amagar-se darrera una cortina.

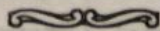
L'espòs de la Maria arribava ple de no gaires sanes intencions. Com que feia temps que amb la seva muller no hi havia hagut de què, es vèu que portava gana.

En Ricard comprengué que si fugia, tant ell com ella estaven perduts. Es resignà, doncs, tot bullint com estava pel final prematur i incomplet de la seva entrevista amorosa, a deixar-se deshonrar pel Joan, que, llansa en ristre i creient-se embestir a la seva dona, es precipità damunt d'ell. Primer sentí un gran dolor, després li semblà que li estaven donant una lavativa amb l'irrigador d'un elefant i després comensà a trobar que no era tan desagradable l'haver de pendre... paciència.

De prompte, el Joan, que estava en el paroxisme del plaer, estrenyé més fortament el seu còs i portà les mans on creia trobar la part més apetitosa de la seva dona. La sorpresa que li ocasionà el trobar-se a les mans una cosa tan diferent, fou enorme.

—Maria! Maria! digué. Si t'he traspasat!

ALORDEP

El llamp de Tordera

A Tordera vivia un xicot, nomenat Quimet, que passava, amb motiu, per ésser un dels corridos de més cura d'aquella nandulandesca encontrada.

Un any, per la festa major, el Quimet convidà al seu antic company de col·legi, en Claudi Bernet, casat des de feia pocs mesos, a anar-hi a passar uns dies amb la seva senyora. En Claudi i l'Elvira—que així es nomenava sa muller—acceptaren encantats l'oferiment i quaranta vuit hores després havien fet ja les maletes i estaven en camí cap a la terra d'en Quimet.

Quan els viatgers arribaren a Tordera, aviat sapigueren la fama que el Quimet tenia per aquells indrets. Tant es així que en Claudi cregué convenient pendre les seves mides per a evitar que l'amic no se li esmorcés la costella.

Aquell els rebé molt amablement, els portà a sopar a la millor fonda i els hi digué que a la nit podien dormir a casa seva mateix, puix ja els hi havia fet preparar una bona habitació.

Vingué la nit, que es presentà acompanyada d'uns núvols molt negres, ben aviat desfets en un seguit de llamps i trons i un davassall d'aigua terrible.

En Claudi i l'Elvira es ficaren al llit, encara que ell tenia l'intenció de no dormir. Va estirar-se de panxa enlaire i amb la seva mà dreta tapà el cau on l'Elvira acostumava guardar un aucellet que tots dos tenien en gran estima.

—D'aquesta manera, va pensar, no hi ha cap perill.

La tempesta seguia quan ell havia ja apagat el llum. Per les escaletxes dels finestrans entrava la claror dels llamps, cada moment més grossos i més seguits.

De prompte un llamp, seguit d'un tro formidable esclaià a la parella. En Claudi correngué a fer la senyal de la creu damunt son front, tornant després la mà al lloc on la tenia. Però ja era tart. En Quimet havia aprofitat aquell moment per fer lo seu i el pobre Claudi pogué comprovar que a l'hort de la seva dona havien clavat un nap.

—Manoi! digué el xicot. Si que és llest en Quimet! No et dona temps ni de senyar-te!

BRINQUIS

La sorpresa de l'Agneta

La xamosa Esperanseta era verdaderament allò que se'n diu una criatura angelical. Als seus disset anys escassos el còs formosíssim de la gentil protagonista d'aquesta història havia ja adquirit tot el desenrotlló, i les cuixes fortes, rodones incitants, tota la seva esveltesa. La pitrera opulent s'inflava en un moviment ignocentment sensual i els brassos semblaven fets solsament per acariciar a l'afortunat mortal que tingués la ditxa de posseir-la.

L'Esperanseta, vivia amb els seus pares i una germaneta de vuit anys, l'Agneta, que l'ajudava a fer les feines de casa seva.

Un diumenge a la tarda, en que el pare havia anat al cafè i la mare era al rosari, l'Esperanseta i el Martí, el seu xicot, quedaren sols. Primer la conversa fou una inofensiva entrevista d'enamorats; després, el Martí, que aquella tarda havia pres cafè i s'havia begut dugues copes de conyac seguides, implorà un petó, que fou concedit. Després, una abraçada... Després, les seves mans inquietes alsaren les faldilles de l'enamorada Esperanseta, que posà ben poca resistència a l'atac. Prompte no va sentir-se més que el sotrac de les molles del sofà on estaven assentats, els sospirs que ella llensava i els esbufecs del Martí per arribar al moment decisiu i desitjat...

De prompte, l'Agneta, que estava jogant al carrer amb altres criatures de la seva edat, tingué la mala idea d'entrar a casa seva, i quina no seria la sorpresa de l'ignocenta nena al veure al Martí a damunt de la pobre Esperansa... Alarmada i esverada tornà a sortir al carrer i en aquell moment es topà amb la seva mare que tornava del rosari.

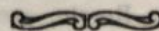
—On vas, maca, tan corrent?—li preguntà la bona senyora.

—Mama! mama! Anem a casa desseguida que hi ha el Martí que s'ha tornat boig i vol escanyar a la teta...

—I ara! Per què ho dius?

—Perquè la teta cridava molt i deia que ja li arribava al coll!

MARCEL TERRA

En Pepet, polític

En Pepet és un xamós infantó de set anys, entremaliat i llest com cap altre del seu barri.

Fa pocs dies, en Pepet, sorprengué al seu papa en el moment en què sortia del bany. Encara que l'autor dels seus dies així que el veié venir es tapà amb un llensol, no pogué fer-ho amb la rapidesa necessària per a que el ser no s'apercebés de certa cosa que li cridà fortament l'atenció.

—Papa! Què és això?

—Es el Rei. Au, fora d'aquí, desvergonyit!

Al cap de pocs dies, en Pepet, sentí parlar al mestre de les diverses formes de govern, i com després sorprengué a la seva mama en el moment de despullar-se, degué notar en ella alguna cosa estranya, puix se n'anà a veure la seva germaneta, que ja te dotze anys i estudià el batxillerat, i li preguntà:

—Teta: què és una República?

—Una República? Mira, lo que no té Rei.

—Com la mama, oi?

SARROB.

Conte premiat del número passat:
RECORD DEL MARROC

SECCIÓ VERSÁTIL

—I en què la vols basar la demanda de divorci!
 —Ai, fill meu! En la escacès de primeres matèries.

Recomanació

L'Enriquet, el fill més petit de la família Manonelles, encara que només tenia divuit anys, era un *tunela* de lo més acreditat que corre per aquesta nandulandesca Barcelona.

Primer s'havia dedicat a les noies de café concert, després a les modistetes, més tart a les mecanògrafes i, per fi, creient amb raó que no hi havia res millor que el menjar a casa, s'havia decantat per la Ramoneta, la raspa de casa seva, una revinguda xicoteta d'uns divuit anys, molsuda com un fruit madur i gens esquerpa als seus desitjos.

Quan la Ramoneta li portava l'esmorzar, l'Enriquet allargava, àvidament, els brassos, i comensava una sessió on hi havia més moviment que al Congrés en dia d'interpelació.

Un matí, la mare de l'Enriquet, que, com que l'estimava com a les nines dels seus ulls, li preparava ella mateixa l'esmorzar, cridà a la Ramoneta:

—Miri, li digué, aquí té la llet pel senyoret, però vegi que no se la tiri damunt del llit, que després, tot són taques...

VI DEL PA.

La roba figures

Amb un cistell ple de figures anà al mercat en Cisó.
 —Son de coll de dama! deia, no trobareu res més bò.
 Va apropar-s'hi una raspeta que li posà mà al cistell i al tocar-les va respondre:
 —No en vull, tenen massa pell.
 Però va pispar-n'hi una el venedor ho va filar, i digué: torna'm la figa que te l'he vista agafar.
 I com que ella es resistia va venir un municipal i li va trobar la figa a sota del devantal.

La figa i la cigala

Una cigala, calenta pels rajos del sol que pica, canta al mig d'una figuera, sota mateix d'una figa.
 La figa, tota contenta de sentir cansó tan rica, mig s'obre i gustosa mostra la gran vermellor de dintre.
 I quan més canta, ella, amb joia i alegre, sa panxa apoia sobre el tall de tòns carmins, rellisca, i, com que s'escorre, ai! la cigala s'ensorra de la figa tota a dins.

LLOPIR E.

—Vols fer el favor de dir-me què hi busques per aquí darrera?

Es que soc aficionat a la ruleta i busco el «cero» que es cobra doble.

—Ai, Lluïset, que és bonica aquesta tumbaga!
 —Espero que ara, per agràïment, te la deixaràs ficar.

L'augment de la Carmeta

La Carmeta era una xamosa minyoneta que servia als senyors de Duran ja feia tres anys, i no guanyava més que sis duros i la vida treta.

Un dia, la senyora Rosalia feu notar al senyor Pepet la necessitat d'augmentar el sou de la Carmeta, perquè realment la noia s'ho guanyava.

El senyor Pepet cridà a la Carmeta al seu despatx i, ja sols, tocant-li la barbata, li indicà que des d'aquell moment guanyaria vuit duros.

La noia, tota contenta, va dar les gràcies al senyoret i aquest, aprofitant-se de l'alegria de la xicoteta cregué oportú allargar un xic les mans, i de la barbata va passar als pitets, i dels pitets a les cuixetes i de les cuixetes a la *chaise-longue* i... Res, que, ai que tinc! ai que tinc! la noia se la va trobar a dintre sense adornar-se'n.

Però a aquest mon ja es sabut que «No hay plazo que no se cumpla ni deuda que no se pague», i als set mesos la Carmeta tenia un bombo per panxa que semblava talment que s'hagués empassat un jaz-band.

La senyora Rosalia determinà despedir a la noia, però aquesta, somiquejant, va explicar-li que qui tenia la culpa d'allò era el senyor Pepet.

—Com s'enten! El meu marit? Això és mentida, sents, embùstera, això és mentida! I ara davant d'ell vaig a confondre't.

—Jo li juro, que...

—Què vols?

—Mira que diu aquesta desvergonyida! Que tu l'hi has fet això!...

L'home va quedar sense paraula. No sabia pas com sortir-se d'aquella situació.

—Digues; depressa... Eh que aquesta desvergonyida ment? Eh que no és veritat? Parla!

L'home, per fi, digué en veu baixa:

—Sí; és veritat!

—Com? No pot ser! Home indigne! Criminal! No et cau la cara de vergonya davant de la teva obra? Però com ha pogut ésser això? Com has caigut en aquesta aberració?

El senyor Pepet, com treient-se un pes del damunt de la consciència:

—Com que tu em vares dir que l'augmentès!

RIPALDA.

Comença a fer calor i la colla dels «figuers» es dispersa. Els uns van a fora, els altres ho fan veure. Les noies de *postin* també diuen que surten a pendre les aigües. El Paralel, el nostre bell Paralel, a mida que s'apropen les festes majors de carrers va buidant-se progressivament.

L'As, malgrat això, continua fent calderada cada nit. Es veritat que el programa s'ho val i que hi ha un pet de xicotes capaces de resoldre la vaga de transports. L'Angeleta Francès, amb aquells davants que té, ens torna a fer sentir criatures. Ai, Angeleta! voldríem ésser un angelet teu per a poguer tastar el gust de les dugues maduixetes que dus enganxades a damunt d'aquell parell de matons més apetitosos que els de ca la Serafina de Pedralbes!

Al *Novelty*, catedral de la grimejia, diu que tenen por de que arribi la fi del mon i per això han fet un acaparament de noies com no s'havia vist mai. Ni que fos carbó! Hi ha la Collado, la Pilarín Martínez, la Flor Temprana, la Claver, la Lola López, la Fornés i l'Agna de Lis. Cada una d'elles escalfa més que un quintà d'antracita! Avis per als que tinguin neurastènic al seu germanet petit.

Però qui mereix paragraf apart, és la Lluïsa de Tormes. Des de que hi és, el senyor Serrano s'estalvia una pila de pessetes de llum. Té uns ullarros que semblen focos d'auto. Jo no puc mirar-la fit a fit. M'agafa una cosa als ulls que me'ls fa abaixar desseguida.

També treballa en el dit músic-hall una xicoteta que es diu Juanita Vinzes. Es tan menuda que podríem ficar-nos-la a la butxaca, vaia si li ficaríem! Ens va dir que al pot petit hi ha la bona confitura, i nosaltres no dubtem que la confitura

del seu potet deu ésser millor que les bresques. Ai, Juanita! nosaltres et donaríem qualsevol cosa perquè ens la deixessis tastar!

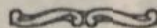
Al «Royal Concert» continua lluint les formes la Pepeta Mijares, simpàtica nandulandesca que fa les delícies del públic. També hi ha una xicoteta que es diu Pilar Calderon, més ben proveïda de palpissos que la plassa del Ninot els diumenges. Balla la rumba, i fillets de Déu! allò és una bellugamenta que ni que anessis en autobús. Canta un cuplet que es diu «Morita hechicera» que ens fa agafar ganes d'anar amb ella a la terra de l'Abd-el-Krim a veure si és veritat tot el que canta.

Divendres, a «L'As» està anunciat el benefici de la xamosa, escultural i despa...panant Angeleta Francès. Serà un acontejement nandulandesc de primera forsa. Hi anirem! Vaia si hi anirem.

I al «Barcelona» la gentil Maria Conesa segueix el camí dels seus triomfs. La seva «Sandunga mexicana» té un succés colosal. Tothom

li demana la sandunga. També nosaltres li demanariem, si sabéssim que ella ens l'havia de donar...

EL SECRETARI DEL NANDU

Correu secret

Mira el Peixet. N'aprofitarem algun. Plou Poc. Ho llegirem amb calma. Brinquis. Es conegut. Dosous. Veurem d'aprofitar-ho. Melis. Serà publicat. Late Grosa. Es manso. Bomba II. Això del fil està ja molt gastat. F. Màs i Gran. Es més vell que la Morera. Alordep. Ens el van ensenyar al col·legi. Un pagès de Sant Andreu. Lo mateix li dic. Sarrob. Dèu lo guard! Gràcies a Déu que tornem a veure'l per aquí! Serà publicat. Carap Ixa. Li ficarem. Saludi als nandulandescs de Badaioz. K. Gat. S'ha tocat ja tant això de la patata! Mick E. Leth. Ja haurà vist que al número passat varen acusar-li rebut dels seus darrers escrits. Es tanta l'aglomeració de treballs que tenim, que ens és impossible donar cabuda a tots. No obstant, procurarem complaure'l. Sofre. Està ben escrit, mes li manca argument, i, sobre tot, xistó final. De tots modos, veurem d'arreglar-li. Sarrol. Queden en cartera. Lluci Fer Min. Lo mateix li dic, salero.

Vols curar-te la gonorrea aguda, ilacrititis blenorràica?

Compra avui mateix les

CAPSULES REX SAS

De venda a tots els centres d'específics i farmàcies

(?)
(27)

Maison Meublée
(Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27, telèfon 3221 A. Barcelona-Gran confort i saletes de bany - Telèfon privat - Ascensor Continuant reformat a la moderna.

HAS PROVAT ELS SELLOS UPINE SAS?

Pots curarte o aliviar-te desseguida les Crisititis, Blenorragia i Uritritis gonocócica

De venda a tots els centres d'específics i farmàcies

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis DE VENTA: Segalá Rambla de las Flores, 14 —Salus; Fontanella, 7 —Doctor Perelló, Rambla del Centro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La Mundial

Qui bada ensopega. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany pas-seu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons Casa de curació pels qu'haigiu ensopegat-Lavaties per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes

Espalter, 6 BARCELONA

LUCHA ANTIVENÉREA

PREVENIRSEI Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chanero han muerto, quedando esterilizada la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable NO MANCHA. Una peseta tubo Descuento desde 25 a 50 por 100 Se desean agentes. PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL FÉMINA

Vies urinàries, sífilis i matriu

Compte del Besolt, 23, pral., 1.
Visita de 11 a 1 i de 6 a 8
Consulta especial: Carme, 76, pral.

La Masecta

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polvo. Una caja, 50 céntimos.

1, San Román, 1 - BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-urinarias, así del hombre como de la mujer se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

—Mira, noia, que se t'obra el tall!
 —Vols dir, maco? Doncs, deixa'm l'agulla, que el cosirem. |
 —No sé pas què hi veus! Com t'ho faries sense el fil?

Croque